Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Blodskiender, Mordbrænder og Manddraber, efter Lovene betragtet; og dog et elskværdigt ungt Menneske med en ædel Siel : et Brev fra en Præst i ***, til hans Ven.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : Chr. Frid. Holm, 1785
Fysiske størrelse | Physical extent: 16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Blodstiender
ETC.

57.-530.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130019448585

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Blodskiender, Mordbrænder
og
Manddraber,
efter Lovene betragtet;
og dog
et elskværdigt ungt Menneske
med en ædel Siel.

Et
Brev
fra en Præst i ***,
til
haus Ven.

O Gud! hvad Lykke er der vel,
Som den, at have frelst en Siel!

Gellert.

Kiøbenhavn, 1785.
Tryk hos Chr. Frid. Holm, boende i store
Regnegade No. 174.

Meißner har udgivet dette Stykke, som et Bidrag til Menneskelighedens Historie. Forfatterne af die allgemeine deutsche Bibliothek satte Sagens Sandhed i Tvivl; og Meißner har siden offentligen besvaret dem og viist dem Stedet, hvor Gierningen har tildraget sig, dog med den Skaansel, ikke egentlig at navngive det. Denne Omstændighed troede jeg ikke burde være ubekiendt for danske Læsere; thi man føler jo mere ved en sand Tildragelse end ved et Digt.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

De har Ret, min kiere Ven, ja De har Ret, at den Forretning, at forberede de Elendige, som formedelst Misgierninger ere faldne under den hævnende Retfærdigheds Arm, til de sidste Øieblikke i Livet, er baade een af vore tungeste og tillige angenemmeste Forretninger. — Er vor Umage forgieves, hører han ikke den Røst, som vi tilraabe ham, og vandrer han frem til Blokken eller Hiulet med et Staalhierte, koldsindig eller forblindet, — o Gud, hvilken Følelse af Gysen maae det ikke opvække i os! — — Hører han den med Sønderknuselse, Hengivenhed, Anger og Rørelse; hvilken bange Uvidenhed, hvilken qvælende Uvished, om det er Dods-Anger, eller indvortes Omvendelse, som virker dette hos ham, maae dette ikke sætte os i! — Men hvilken en behagelig Følelse opstaaer ikke tillige hos os, naar vi betænke, ofte at have reddet en Siel, som alt var fortabt! Hvilken guddommelig Afbildning paa hiint Øieblik, naar eengang i sin Tid, maaskee ved det første Trin i hiin Evighed, den Frelste, den Saliggiorte iler os i Møde, og taknemmelig flyver frem med os til hans Throne, som var, og er, og skal være.

Hvorfor jeg just nu siger Dem dette? — O, Hiertens Ven! aldrig har jeg eftertænkt denne Sag med saadan en gloende Varme, som nu i dette Øieblik! — Nu, da jeg kommer tilbage fra Skafottet, beskiænkt

med en ung Mands Blod, hvis ulykkelige Skiebne trængte ind i det Inderste af mit Hierte; og om hvilken jeg vist veed, at han hører til det lille ubekiendte Antal af ædle Siele, hvis i sit Slags næsten eneste Hændelse, jeg, i hvor skiult og hemmelig dens Indvikling end var, dog har lært at kiende, og som jeg endelig har seet døe med et Mod, der tilintetgiorde al den Standhaftighed, som jeg mistommeligen havde bevæbnet mig med.

Ja, min Ven! just denne Ulykkelige, som De i vore offentlige Tidender vil finde bekiendtgiort, som en tredobbelt Misdæder, som Blodskænder, Mordbrænder og Morder: som paadrog sig alle disse tre forfærdelige Misgierninger i den ringe Alder af 22 Aar. Just han, som Mængden offentlig bær Afskye for, og som maaskee ikkun nogle faa bedre og forstandige Siele bærer hemmelig Medlidenhed med, besad et ædelt Hierte, milde Følelser og Fornemmelser, for hvilke hverken De eller jeg havde Aarsag at skamme os — De forfærdes? Her er Fortællingen.

Det er nu omtrent otte Dage siden, da jeg af den nærmeste Stads Øvrighed, hvor Præsten, som det egentlig tilkom, var bleven pludselig og farlig syg, fik den Anmodning, at forberede ovenbenævnte Ingviist, som jeg ikkun kiendte af Rygtet, til Døden. Jeg tilstaaer det gierne, at jeg ikke, uden med den inderligste Modbydelighed, paatog mig denne med mit Kald forbundne Forretning. — "Først to og tyve Aar gammel, og alt saadan en forfærdelig tredobbelt Misdæder, hvad for Forbedring kunde man haabe af et saa tidlig og til saa store Misgierninger henfalden syndigt Gemyt! I hvor stor en Fordærvelse maae ikke hans Siel alt fra Barndommen af have været, og hvad kan en kort Tid af otte Dage være for et Menneske af denne Art?„ Saaledes tænkte jeg, i det jeg traadde ind i Fængselet.

Dog

Dog strax det første Syn af denne Synder, satte mig i nogen Forundring. Igiennem et langt sort voxen Skieg, igiennem en bleggul Hud, igiennem Ureenlighed og Elendighed fremskinnede milde menneskelige Ansigtstræk. Taalighed og Kummer blandede sig med Taarer, der trillede ud af hans Øine, og hans Øiekast vare aabne, venskabelige og fulde af Tillid. Det var ligesom om han med en eneste Mine overvandt al min foresatte Modbydelighed, og min Tale til ham blev mere sammenhængende end den ved slige Leiligheder pleier at være.

„Jeg tvivler ikke paa (saaledes var omtrent min Tale) at han jo let kan gietter Aarsagen til min Komme, og jeg troer ligesaa vist, at det vil være ham selv angenemt, efter en saa langvarig Inqvisition og ubehagelig Omgang med Sluttere og Dommere, endelig engang at seel en Mand træde ind til sig, hvis Hierte er stemt til at føle Venskab for ham, hvis eneste Ønske er at kunne lindre den Kummer, som de sidste Dage i hans Livstid maatte foraarsage ham, og at betage ham Skrækken af en saa nær forestaaende Død; og for hvem han tillige, uden Mistrøe, kan aabenbare alt hvad der ligger ham paa Hiertet, og udgyde hans Siels hemmeligste og byrdefuldeste Tanker.„

Jeg skulde, svarede han mig, som et Kiendetegn paa den hierteligste Velkomst, tilbyde Dem min høire Haand, hvis ikke disse Lænker forhindrede mig derfra. De har fuldkommen Ret, at jeg for lang Tid siden maatte være kied baade af Inqvisition, Dommere og Sluttere. Gierne forlader jeg en Verden, hvori der er ingen videre Lykke for mig at vente, og som jeg er skyldig til, som en Løn for mine Misgierninger og til Advarsel for andre, villig at hengive mit Liv, og som jeg ogsaa af gandske Hierte villig vil give den. De an-

seer

seer mig nok, (føiede han til med et Smil, som smeltede hen i Bemodighed, og foer lige igiennem min Siel) De anseer mig nok, Velærværdige Herre, for et ugudeligt Asskum, for det første Skarn der kunde være til?

Jeg trak paa Skuldrene; — "det vilde jeg ikke gierne; men hvor kan jeg andet?„

Nei! Nei! Jeg tilstaaer det selv. — Og dog, algode Gud! du, som seer alle Ting, og kiender Menneskets hemmeligste Tanker, du er dog mit Vidne, at Grunden til alt dette har været en eeneste Lidenskab, som ved dens første Oprindelse ikke allene var ulastelig, men kunde endog kaldes ædel! Lad Verden længe nok holde mig for lastefuld! Det er jeg villig at taale; thi mit eget Hiertes redelige Røst kalder mig dog fyn for den første Deel ulykkelig. — Men at den Mand, som i disse sidste gyseligste Timer skal være min Trøster, som ved sin første Indtrædelse paa saa elskværdig en Maade tilbyder sig at være min Ven, maatte kiende mig bedre, det ønsker jeg mere længselfuld end hiint, og Deres livsalige Mine, den Deeltagelse, hvormed De seer paa mig, forsikrer mig i Forveien, at De villig ville høre mig.„

De kunne let forestille sig, værdige Ven! at saadan en Hilsen maatte endnu mere forøge min Forundring. Nysgierig satte jeg mig ned, bad ham selv, at underrette mig om hans Historie, og jeg hørte ham at fortælle den næsten med følgende Ord:

Min Fader var en Kiøbmand her i Byen, og jeg, som hans eneste Barn, blev opdragen under hans Øine, med al muelig Flid, til den samme Haandtering. Fra mine første Ungdoms Aar af var jeg af et stille Gemytsart og Væsen, og nyttige Bøgers Læsning i mine ledige Timer var min kiereste Tidsfordriv; stoiende For-

nøielser

nøielser skyede jeg af mig selv, og mine Forældre elskede mig for denne Indgetogenheds Skyld med dobbelt Kierlighed. Da jeg var syttén Aar gammel mistede jeg min Moder; min Fader sad endnu nogle Aar roelig og fornøiet hen som Enkemand, og var nær ved tredsindstyve Aar gammel, da han begik den Daarlighed at forelske sig i en gandske ung Pige i Naboelavet, hvis eneste Rigdom bestod i hendes udvortes Skiønhed og et ubesmittet Rygte. Han begierede hende offentlig af hendes Forældre, og da han var anseet for en anseelig formuende Kiøbmand, saa nødte de deres Datter, halv med Trudsler og halv med Overtalelser til at give ham sin Haand, mere med Munden end med Hiertet. Bryllups-Dagen var alt berammet, da min Fader blev farlig syg. Han kom sig snart nogenledes igien, og i hvor meget end baade Lægerne og en hos ham tilbageblivende Uformuenhed end raadede ham til at opsætte sit Bryllup; saa agtede han dog kun lidet paa begge Dele, giorde sig saa frisk som hans Kræfter tillod ham, og høitideligholdte sin Bryllupsdag, saa godt som det stod i hans Magt. Men endnu paa denne hans Bryllupsdag blev han saa mat og syg, at man maatte bære ham fra Bryllupsbordet ind paa hans Sygeleie, fra hvilket han siden aldrig stod op igien. — I denne Tilstand blev han et heelt Aar, og det er beviist, uimodsigelig beviist, at han aldrig, aldrig, virkelig har fuldbyrdet sit Ægteskab.

Imidlertid kaldtes dog denne unge, til ham viede Pige, hans Kone, og da hun med den største Taalighed udstod adskillige og mange Ulemper hos ham, saa testamenterede han hende lovformelig al sin Formue, og efterlod mig, sit eneste Barn, som han aldrig havde havt Aarsag til at beklage sig over, ikke een eneste Skilling, foruden det, som Lovene forbød ham at fratage mig. I hvor meget jeg endnu synes at have Aarsag

til at habe eller i det mindste afskye en Person, som næsten paa en ulovlig Maade havde skilt mig ved en, efter her paa Stedet at regne, betydelig Formue, saa skede dog just det Modsatte. Hun var, som jeg alt har sagt, ung, skion, af den muelig bedste Carakter, venlig i Omgang, tienstfærdig imod enhver, og fra det første Øieblik af vort Bekiendskab i al sin Opførsel meget velvillig imod mig. Saa lidet som jeg endog paa den Tid vidste, hvorfor? saa søgte jeg dog alt i ledige Timer hendes Selskab, gad gierne talt med hende, spurgte hende baade i vore Huussager og i Handelsforretningerne meget ofte til Raads, og om hendes Mening, og jeg mærkte snart, at hun, endog i de mindst betydeligste Ting, forlangte at vide min, og til Punkt og Prikke rettede sig efter den. Saaledes vedvarede det i nogle Maaneder, og jeg formodede slet intet besynderligt herved. Men da hun Dag for Dag blev mig mere kier, og intet Sted i det hele Huus vilde behage mig, hvor hun ikke var, og hendes Billede stedse svævede for mine Øine, hvad enten jeg sov eller var vaagen: mærkede jeg endelig, hvad dette var for en Gniist, der saa dybt ulmede i mit Hierte; jeg blev forfærdet over min Daarlighed, besluttede med al muelig Flid, at skye en Person, som ikke var skabt for mig, og havde maaskee strax begivet mig bort fra min Faders Huus, hvis ikke Frygt for mine Medborgeres Eftertale, som om jeg giorde det af Vrede over min Faders Testamente, Tilstanden af hans Handel, hvorved jeg var bleven uundværlig, og endelig min Faders saa nær tilstundende Død, havde holdt mig derfra.

Imidlertid blev jeg dog, i det ringeste en Tidlang, mit Forsæt troe, saa meget som muligt at skye hende; men neppe var hun bleven det vaer, førend hun engang fulgte efter mig, i et afsides liggende Sted i Huset, og spurgte mig med Taarer om Aarsagen til min Forandring i min Opførsel imod hende, hvortil hun i det mindste

mindste ikke med hendes Vidende og Villie havde givet Anledning. — Jeg stammede noget frem, som skulde ligne et Paaskud; men alt blev af hende uden nogen Umage tilbagedreven, og da min Forvirring derved tog til, og nogle Ord imod min Villie slap ud af min Mund, som tilkiendegav hende mit Hiertes Tanker, kunde hun ikke længere tilbageholde den udbrydende Strøm af hendes Taarer og Følelser; men faldt med den inderligste Kierlighed omkring min Hals, og trykte mig med den uudsigeligste Følelse op til sit bævende Bryst. — Dette Øieblik forvoldte, at vi ikke længere giorde nogen Hemmelighed af det, som foregik inden i os, tvertimod talte jeg uden mindste Tilbageholdenhed med hende, foreskillede hende Nødvendigheden af vor Skilsmisse, og det Umuelige i vore Ønsker, og vilde ved Enden af vor Tale tive mig løs fra hende. Men endog nu holdte hun mig tilbage, svoer ved alt det der var hende helligt og kiært, at hun aldrig havde havt Omgang med min Fader, foreskillede mig min Faders, efter al Formodning, nær forestaaende Død, og yttrede det tillidsfuldeste Haab, at en blot fuldbragt Ceremonie, og en tom Titel ikke skulde kunde forhindre os at leve for hinanden. — Hendes inderlige Bøn, og den Fortrøstning, som saa gierne ogsaa bringer os til at troe, det man ønsker, giorde mig tilsidst blødhiertet, og bevægede mig til at føie hende i hendes Begiering. Men jeg svær Deres Velærværdighed til, ved ham den Alvidende, for hvis Domstoel jeg nu snart agter at træde, at der aldrig paa den Tid er forefalden noget imellem os, hvis Erindring i disse sidste Timer af min Livstid skulde kunde bekymre mig. Vi trykkede hinandens Haand venskabelig, græd med hverandre, aabenbarede hinanden de indbyrdes Virkninger af vor Længsel, og i det høieste, — omendskiønt dette endog skede meget sieldent, — var et Kys alt det kierlige, som jeg forlangte og hun forundte mig.

Endelig døde min Fader, og nogle Uger derefter begyndte hun igien paa nye at anmode mig, og at spørge mig om det nu ikke var bedst at raadføre sig med en Lovkyndig Mand om vores Sag. — Jeg veed ikke selv, hvorledes det kom sig; men saa meget min Kierlighed endogsaa hver Dag tog til, saa meget formindskede sig dog nu mit forrige brændende Haab om at faae hende i Besiddelse; og skielvende, blot for hendes Skyld, og for endelig engang at giøre en Ende paa denne qvælende Uvished, gik jeg hen til en Advokat, og aabenbarede ham alt. — Han gav mig den beste Trøst, og skrev strax en Suplik i mit Navn til Over-Consistoriumet, men gik, enten det nu skede af Uvidenhed eller Overilelse; — thi ondskabsfulde Bevæggrunde vilde jeg ikke gierne tiltænke min Næste — saa flygtig forbi den af Præsten fuldbyrdede Vielse, og det aldrig virkelig fuldbyrdede Ægteskab, at Mistydning og en dobbelt Udlægning meget let kunde finde Sted.

Forestil Dem imidlertid vor Glæde, da vi inden faa Uger's Forløb erholdt den fuldkommenste uvilkaarligste Tilladelse at ægte hinanden; og paa engang kom fra den meest pinefulde Forfatning til det sødeste Haab om en uopløselig Foreening. — Men bedøm tillige min Kierligheds Reenhed, naar jeg, som for den allesteds nærværende Guds Øine, herved forsikrer Dem, at, uagtet denne Tilladelse, uagtet hun, som var mig saa aandfke hengiven, og var min Skygge ved ethvert af mine Skridt, og gandske underkastede sig mine mindste Vink; uagtet jeg selv elskede hende med den uudsigeligste Kierlighed, hverken sagte eller tænkte andet, end hvad der kunde behage hende, og visselig havde ikkun behovet, at sige et Ord, for at bevæge en Pige, som mere levede for mig end for sig selv, til alt hvad jeg vilde; — at der dog, siger jeg, endnu forløb fire Uger, uden at der foresaldt

det

det ringeste imellem os, hvorfor vi kunne have havt Aarsag til at beskrygte den strengeste Dommers Tiltale.

Fra dette Øieblik af gjorde vi slet ingen Hemmelighed af vor Kierlighed og vor Forsæt, tillavede alting til vort forestaaende Bryllup, og ved det Besynderlige i denne Begivenhed opvakte Nysgierrighed og Forundring hos vore Medborgere; ja Magistraten selv blandede sig deri, og udstædede en Befalning til at opsætte Brylluppet, og afsendte paa nye en Beretning derom til Over-Consistorium. Gud veed Aarsagen, hvorfor dette Tribunal nu fældede en Dom, som var tvertimod den forrige! Saa meget veed jeg, at den Forfærdelse, som en Ulykkelig føler, der uformodentlig seer sig nedstyrtet i en bundløs Afgrund, var Børneleeg imod det jeg følte, da jeg blev opkaldet for at høre denne forfærdelige Erklæring, som forbød os at fuldføre vort Bryllup. — Og nu fornemmelig hendes Smerte, Taarer og Jammer! — O! Deres Velærværdighed, hvis jeg ogsaa (hvilket dog mine Kræfter ikke formaaer) var i Stand til at afskildre Dem det; saa skulde jeg dog aldrig giøre det. – Hvilken anden Fordeel kunde jeg have deraf end denne, at saare deres menneskekierlige Hierte, og selv synke til Grunde ved denne Erindring?

Her taug denne Beklagelsesværdige nogle Sekunder. Taarer glindsede i hans Øine, og fra mine veltede de ud; han saae det, og blev ved:

Øvrigheden forbød os vel at boe sammen under et Tag; men for det øvrige blev det mig dog ikke forbudt, at komme til hende og tale med hende, saa ofte som jeg vilde. Da alt Haab ved en nye Forestilling at bringe vor Sag i den forrige gode Gang igien, endnu ikke var forsvunden, da min Komme og Tiltale allene holdte denne Ulykkelige fra at fuldføre den sorteste Beslutning;

og

og mit eget ømme kierlighedsfulde Hierte desuden ikke saa let kunde nægte sig den Glæde at see hende; saa var jeg altid der fra om Morgenen tidlig indtil om Aftenen silde; dog endnu ligesaa uskyldig som tilforn.

Men paa denne Tid begik en Naboe, som meget ofte var hos os, og yttrede en inderlig Medlidenhed over vor Smerte, den Ufornøidenhed, engang at sige til mig i hendes Nærværelse: at han, hvis han var i mit Sted, let skulde forskaffe sig Hielp; at man ikkun søgte at presse Penge af os, og at et levende Vidne paa vor Kierlighed bedre end alle Advokater skulde forskaffe os Tilladelse til at ægte hinanden.

Hvortil skulde det nu nytte mig, velærværdige Herre, allerhelst for Dem, at prale med en Afholdenhed, som hverken kunde skaffe mig Roes eller Fordeel? Men det er dog en Sandhed, som min egen Overbevisning siger mig; at endog dette forførische Raad skulde ikke have bragt mig til at snuble, hvis det ikke havde giort et dybere Indtryk paa hende. — Ih ak! neppe vare vi atter allene forend hun, vel med al den Undseelse som en aldrig tilforn krænket Blyfærdighed kunde indskyde; men tillige med al den Magt, en heftig Kierlighed formaaede, trængte ind paa mig, at giøre det, som Tilbøielighed og Klogskab raadede mig; at vove det, som endnu var at ansee som det sidste og sikkerste Middel til vort tilkommende Ægteskabs Tilladelses Befordring. — Med Eder forsikrede hun mig, at ikke dyrisk Drivt, men blot det fortvivlende Ønske, ganske og roelig at kunne være og blive forenet med mig, var det som bevægede hende til at tale saaledes; og saaledes bestormede hun mig i to hele Dage, og du, som har skabt os saa skrøbelige, tilgiv mig det, som tusende og atter tusende af mine Medbrødre, ved det første Vink af en saa elskværdig og med

den

den ommeste Gienkierlighed elsket Skabning, skulde have giort.

Da vi indvortes vare overbeviste om vore Hensigters Reenhed og Uskyldighed, saa fortsatte vi vor Omgang, og det varede ikke længe forend hun fornam, at hun var frugtsommelig. Med et varmt Favnetag, med et taknemmeligt imod Himmelen henvendt Øiekast, overbragte hun mig denne Efterretning; giorde ingen Hemmelighed deraf for sine Veninder; sagde strax til alle og enhver, næsten uden at nogen spurgte hende derom, at jeg var Barnefaderen, og at ingen, uden jeg, kunde blive Fader til hendes Barn; og at hun selv, — da vi dog engang for lang Tid siden ved vore Hierters Foreening vare Ægtefolk for Gud, — havde opmuntret og skyndet mig dertil, for paa denne Maade dog engang at faae de mange Vanskeligheder, som man lagde i Veien for vor Ægteforeening, ryddet bort. — Med et Ord, det kom ved vor egen forsætlige Bestræbelse snart dertil, at Magistraten paa nye blandede sig i vore Sager, og indstævnede os i Retten til Forhør. Ingen af os vægrede sig ved en frivillig og redelig overeenstemmende Tilstaaelse, og dens naturlige, omendskiønt ikke af os forudseete, Følger, var en fremdeles vedvarende Undersøgelse, nye Beretningers Afsendelse, og til Sagens Udfald særskildt Fængsel for os begge, som dog paa hendes Side blot bestod i en Forvaring i en Privatmands Huus. — Jeg troer endnu i denne Time, og den Lovkyndige, som siden paatog sig mit Forsvar, bestyrkede mig i denne Troe: at vi endogsaa denne gang skulde have sluppen derfra med en taalelig Straf, hvis ikke et nyt Uheld pludseligen havde tilintetgiort alt det, som der kunde siges til vort Bedste.

Hun nemlig, som ansaae Skilsmisse fra mig, som en uudstaaelig Elendighed, havde søgt at redde sig med Flug-

Flugten; men var bleven indhentet igien, og uagtet de Legems Omstændigheder, hun befandt sig i, derpor straffet paa en meget ubarmhiertig Maade. Dette fik jeg at vide, og saa roelig, som jeg hidindtil havde holdt mig i mit Fængsel, saa opsteeg dog ved denne Efterretning min rasende Vrede til den høieste Grad. At flygte og befrie hende var, fra dette Øieblik af, det som ene og alene beskæftigede mine Tanker, og i min da værende Sieleangst, tænkte jeg ikkun altid paa det første, uden tillige at eftertænke, som jeg burde, hvilke Midler der horte til at iverksætte det sidste.

Det lykkedes mig endnu den samme Nat uformærkt at undvige, og jeg var allerede ude paa Gaden, førend jeg tænkte paa Midler til at bringe hende bort med. Hvorhen vi skulde flye, hvoraf vi skulde leve, alt dette syntes mig at være Smaating, som vor Trang let skulde raade Bod paa; kun dette, hvorledes jeg skulde faae hende i min Magt? Det var mit eneste Spørsmaal — Fik man fat paa mig igien, saa var intet vissere, end at man i Fremtiden vilde sætte mig i et haardere Fængsel, og betage mig alle Midler, til atter at undflye. Derfore maatte jeg hastig iverksætte det, som jeg vilde giore, for at bringe hende i Sikkerhed. Af denne Raadvildhed, af denne Frem- og Tilbagetænken, som snart blev antaget, snart forkastet, opstod omsider det Anslag, at stikke Huset, eller rettere sagt den Træehytte, i Brand, hvor man havde forvart hende, at trænge mig ind midt i den Allarm, som dette nødvendig maatte foraarsage, og da, saafremt det var mig mueligt, slæbe hende, i hvad Tilstand jeg end fandt hende, bort, og bære hende saa langt som mine Kræfter og Omstændigheder tillod mig.

Som tænkt, saa giort! Een i Nærheden værende Lygte skaffede mig Ild; det tørre Træeverk fattede snart Lue, jeg var selv den første, som ubekiendt giorde Allarm,

trang

trang lykkelig igiennem ind til hende, og bar hende halvdød af Skræk og Forfærdelse i et væk ud af Porten. — Men ak! at vore Kræfter saa sielden skal være lige saa stærke, som vor Villie. Denne forfærdelige Anstrængelse, den kiere Byrdes Tyngde, Veiens Længde, og min skrøbelige Legems Beskaffenhed forvoldte, at jeg, efter omtrent at have flygtet en Fierdingvei, sank halvdød ned, og tillige styrtede der en Strøm Blod ud af min Hals. Nu vilde den Ulykkelige bære mig længere frem; men hertil manglede hun Legems Kræfter. Desuden havde man alt savnet os. Man satte efter os, fandt os, og bragte os igien tilbage.

Mit Fængsel blev nu, som jeg tilforn havde formodet, meget haardt, og min Død uundgaaelig; men just herved blev ogsaa min Beslutning til at vove alt, hvad jeg kunde vove, desto fastere. Den Vægter, som man havde sat over mig, henhørte til hine grove og raae Siele, som ikkun fattes meget lidet i at være Umennesker. Jeg saae ham engang nedsunken i en dyb Søvn; Angesten giorde mig stærk, jeg fandt Midler til at giøre mig los af mine Lænker, tog Nøglen af hans Lomme, og var alt ved Døren, da han vaagnede op, og løb rasende imod mig. Jeg, som var yngst, var ogsaa stærkest; jeg kiempedes med ham saa haardt, at det var ham umueligt, at raabe om Hielp. Jeg spurgte ham ad, om han vilde sværge mig til, ikke at forraade min Flugt; men i Stedet for Svar, trak denne Elendige, midt i Striden, en Kniv ud af Lommen, hvormed han søgte at bringe mig fra sig; men endog denne rev jeg fra ham, og da jeg saae, at jeg ikke kunde beholde mit Liv, saa længe han havde sit, saa gav jeg ham tvende farlige Stik i Halsen, derved faldt han til Jorden, og jeg fik nu Leilighed til at komme bort. — Endogsaa nu kom jeg igien til hende; thi hun var, som jeg nu vel vidste, bleven formedelst hendes nær forestaaende Forløsning løsladt imod Caution,

og

og endnu i dette Øieblik var hun villig til at flygte bort med mig. Men Blodhævnerens Arm var nær og tung over mig. Vi bleve indhentede, og jeg seer nu inden faa Dages Forløb den visse Død for mine Øine. — O hvor gierne vil jeg døe, hvor gierne forlade et Liv, som jeg ikke er værdig til, og som her neden til ikke kan vente sig nogen Lykke mere.

Her sluttede denne Ulykkelige sin Fortælling, og holdt sit Løfte paa det helligste, villigen at taale Døden. Hvor meget kunde jeg ikke endnu fortælle Dem om hans Mod i denne skrækkelige Time, om hans sidste Samtale med hans beklagelsesværdige Kone, og om en Mængde andre lignende Omstændigheder! Men tilgiv De mig, at jeg her afbryder dette desuden lange Brev. — Han er bleven mig saa kier, dette stakkels unge Menneske, at jeg aldrig kan tænke paa ham, uden at udgyde Taarer; og har han nu ikke vunden den samme Ynde hos Dem, saa maae min matte Fortælling, og ikke Historien selv, være Skyld deri. Jeg er v. s. v.